

Ἐσὺ μ' αὐτὴν τὴν ἔξοδον ἐπῆρας τὸ κεφάλι μου,
 κί' ἐγὼ θρηνῶ τὸ χάλι μου,
 καὶ βγάξω τὰ τεφτέρια μου κί' ἐξόδων σούμικς κἀνω
 καὶ βλέπω πῶς ἐπλήθυναν καὶ μὲ τὸ παρκάνω.

Ἐσὺ τὴν ἔξοδον μοῦ λὲς κί' ἐγὼ σοῦ λῆω πρίτσ,
 καὶ σκέπτομαι μελαγχολῶν
 ἐκτός τῶν ἄλλων τῶν πολλῶν
 πῶς τώρα βῆγκε τοῦ συρμοῦ παιχινῶι καὶ τὸ μπρίτσ.

Ἐσὺ τὴν ἔξοδον ὄνεις ἠρώων ὑπερτέρων
 τῶν νόμων τῶν κοινῶν,
 κί' ἐγὼ κυτῶ τὴν ἔξοδον ἐκ τῆς Βουλῆς πατέρων
 τοῦ ρουσεφτιοῦ τρανῶν.

Ἐσὺ τὴν ἔξοδον ὄνεις τῶν περιδῶζων θρόλων
 νὰ χάσκουν μερικῶι,
 κί' ἐγὼ τὴν ἔξοδον ὄνω μεταναστῶν ποικίλων
 γιὰ τὴν Ἀμερικῆ.

Ἐσὺ μνημόσουν τελεῖς
 ἡμέρας ἱερῆς,
 κί' ἐξόδους τῶν ἀναπολεῖς
 ἐκείνης τῆς φρουρῆς,
 κί' ἐγὼ κυτῶ τὴν ἔξοδον ἀπὸ τὸ Κεντρικὸν
 κηφῆων κλασικῶν.

Ἐσὺ τὴν ἔξοδον ὄνεις μὲ ῥήτορας στρωμύλους
 κί' ἐγὼ κυτῶ τὴν ἔξοδον τοῦ μπόγια γιὰ τοὺς σκύλους.
 Ἐσὺ τὴν ἔξοδον ὄνεις ἐκείνων ὀλοῖα
 κί' ἐγὼ ζητῶ διέξοδον τῆς φτώχειας νὰ γλυτώσω...
 Βασιλικὴ διαταγὴ καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα,
 μὰ τὸ σκυλιὰ τοῦ Βασιληῆ ξεφεύγει κάθε τόσο.

Ἐξόδους κάνει μόνο του καὶ τὰ σοκάκια πέρνει
 καὶ τὴν Ἀδλὴ καὶ τῆς Ἀρχαῖς οἱ παρακῆ τῆς φέρνει,
 καὶ γιὰ φαντάσου, Φασουλῆ, τὶ ροικιῶ τὸ τῶχη
 ἄν ξεφαικα πιασθῆ κί' αὐτὸ στοῦ μπόγια τὴν ἀπόχη.

Φ. — Κί' ἐμὲ μ' ἐλόπησε πολὺ τοιοῦτου σκύλου χάσιμο...
 κλαίω τὸν σκύλο τὸν ἀθρῆ
 καὶ ψάχνω μήπως τὸν εὐρῆ,
 κί' ὅποιος τὸν εὐρῆ πιθάνῶ νὰ πᾶρη καὶ παρὰσημο.

Π. — Τὴν ἔξοδον παρῆτα, Φασουλῆ,
 καὶ κλάψε τὸ χαμένο τὸ σκυλιὰ,
 κλάψε τοῦ Παλατιοῦ τὸ λατρευτῶ,
 καὶ λὲν πῶς ἐπερώτησι γι' αὐτὸ
 θὰ κάνουνε καὶ μέσα στὴ Βουλῆ.

Φ. — Τὴν ἔξοδον κί' ἐγὼ πανηγυρίζω
 ἐμπρὸς σὲ Πολυάνδρια μεγάλα,
 τὸν Κιουταχὴ γενναίως ἀντιπρόζω
 κί' ἀτρόμητος τὸ βάζω στὴ φευγάλα.

Τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα τῶν θαυμάτων,
 ποὺ γένησθε καὶ σὲ τὸν τραγωδοῦτην,
 ἐντὸς ἑλῶν τὴν ἑλπωπὴ καὶ ταλμῶτων
 ὡς ἀναδομῆτην Ἀρδοῦτιαν.

Μεγάλης μουσικῆς ἀκούω μέλος
 κί' ὅπου σταθῶ κυτῶζω μαῦρον ἑλος,
 καὶ μὲ δαυλοῦς προγόνων ἀφελῶν
 ἀνευρῶ τὰ βᾶθη τῶν ἑλῶν.

Ἐπάνω τῶν τὸ κράτος ἐπιπλέει
 μ' ὄλα τῆς Ρωμηροσύνης μας τὰ κλέη,
 κί' ἀπὸ ξερῆς φωνάζουν καὶ θαλάσσης:
 εὐὰν εἶοι, τελαματοῦθισα πλάσις.

Κῶνωπες ἐξορμῶν ἀνωφελεῖς
 καθῶς ἡ ῥητορεία τῆς Βουλῆς,
 καὶ τραγοῦδων τὰ χεῖλη γλωσσόκοπων
 τὴν ἔξοδον ἀνωφελῶν κωνωπῶν.

Καὶ τῶν ἑλῶν οἱ κῶνωπες ἐκείνοι,
 ὅπου πετοῦν τριγύρω κατὰ σμῆνην,
 γίνονται κάθε τόσο πευροῦσι
 γι' ἀξιομάχους Στόλους καὶ Στρατούς.

Μὰ νάσου μονοπόλιον κινῆς
 καὶ καὺ' ἡ τόση θέρμη τῶν πολέμων,
 κί' ὁ πευροῦς ἀρχίξει τῆς εἰρήνης
 κί' ὁ τόπος ψυχᾶζει πανευδαίμων.

Δὲν εἰσίνων τελεβῶλων πλῆον γδοῦποι
 κάθε τῆς Ρωμηροσύνης ὀροπέδιον,
 κί' ὁ Θεοτόκης γίνεταὶ κουνοῦσι
 μόνο γιὰ τῶν ἑλῶν τὸ νομοσχέδιον.

Π. — Κί' ἐγὼ, βρῆ Φασουλῆ μου, μαῦρον ἑλος
 κυτῶζω δεξιὰ κί' ἀριστερᾶ,
 κί' ἀρπάζω ραμπαδόζυλο στὸ τέλος
 καὶ σὲ ξυλοφορτόνω στὰ γερά.

Καὶ ναμπούσις ποικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ζήτω τῆς Μανδολινατάς, ὅπου στὸ Βασιλικὸν
 ἦρε θρίαμβον μεγάλου, θρίαμβον μοναδικόν.
 Πρῶτοι τὴν χειροκροτοῦσαν Πρίγκηπες καὶ Βασιλεῖς,
 καὶ δικαίως ἐφημισθῆ μ' εὐφημίας θαφιλίας.

Ἐτὸν Νεολόγον τῶν Πατρῶν θερμὸν συγκαρτήριον,
 ποὺ χαίρων ἐγκαινίσις δικὸν τοῦ πιστοῦριον,
 καὶ στὸν Παπανδρέσκουλο οἱ πάντες ἑμοφῶνως
 εὐχῆθησάν τὸ φύλλον του νὰ γίγη Λόντρας Χρόνος.

Νέον ἡμερολόγιον τὸ Τριφυλιακόν,
 τερπνότατον ἀληθινὰ καὶ ψυχχαγωγικόν.
 Ἐμμετρος ὅλη καὶ περὶ τὴν ποικιλίαν πρῶτης,
 ὁ Νίκος ὁ Δαμπρόπουλος καλαισθητὸς ἐκδότης.

Ἐμπορος γνώστης τῶν ἑδῶ κί' ὄλας τῆς Ἰδρυογείου,
 Σωκράτης ὁ πασίγνωστος, ὁ Παπαγεωργίου,
 μὲς ἤλεε ραδιόντατος ἀπὸ τὴν Ἑσπερίαν
 μὲ τῶσαν θαυμαστῶν συρμῶν ἐπίκλησον σωρείαν
 πρὸς νέον πάλιν πλουτισμὸν τῶν δύο σοστοτάτων
 αὐτοῦ Καταστημάτων,
 ποὺ στὸς Στάδιον τὴν ὁδὸν κάνουν σουξὲ μεγάλα,
 τὸ πρῶτο δῶδεκ' ἀριθμὸς, σακκαντατρία τάλλο.